

El color de pell no té importància

Havia una vegada un xiquet que es deia Carles i tenia vuit anys, vivia a Silla un poble de València. Les vacances anaven a acabar-se i al noi no li feia molta gràcia tornar a l'escola.

- Vinga, amor meu, prepara la motxilla. Li va dir la seua mare.

El xic, sense ningun ànim de fer-ho, va dir :

- Ja vaig mare.

Carles és molt estudiós però li passa el que ens passa a tots, li agraden més les festes.

Quan el jove arriba a l'escola es posa molt content de veure als seus companys. Però també va albirar un marrec que es trobava sol. Es va apropar a preguntar-li: Com es deia? I Quina era la seua procedència?. El nen es deia Aahan i procedia de la India. Els companys del jove al vore'l li van dir:

- Per què vols que jugue amb nosaltres? És diferent!

L' infant va contestar:

- Perquè no? Té un nas, dos ulls, és un alumne més. Tindre la pell morena no és cap problema..

La colla va contestar:

- No volem jugar amb ell.

L'adolescent va dir :

- Allà vosaltres, però no teniu ningun motiu per menysprear al nou company. Jo vaig a relacionar-me amb ell.

En eixe instant va sonar el so de la sirena. Al pujar a classe els xics es van asseure junts. La mestra Rosa va presentar a Aahan . A l'hora del pati tots van divertir-se molt menys la colla de Carles, que no van acceptar el nou benvingut.

El xerric li ajudava al nou amb d'idioma i a canvi l'altre li contava histories, llegendes, tradicions i jocs del seu país.

Una de les tradicions més conegudes de La India és el típic ``hindi`` que és el punt que porten les dones al front, que és diferent segons si la dona esta casada o fadrina. La vestimenta de la dona és el famós ``sari`` que se fica al cos envoltant un extrem de la tela al voltant de la cintura, passant l'altre per dalt del muscle o del cap.

Un joc molt conegut és el ``kabaddi``, que es tracta de formar dos equips, es juga a un camp que es divideix pel mig amb una línia. Un membre d'un equip te que anar al camp de l'altre tocar algú i tornar al seu camp sense que li toquen a ell, si això passa aquest membre s'unirà a l'equip contrari i si no l'altre xiquet anirà amb el seu grup.

A Carles li agradaven molt aquestes històries, doncs li demanava que tots els dies se li contara alguna tradició del seu país. La resta dels companys no tenia cap problema amb Aahan. Va transcórrer el temps i els alumnes eren cada vagada més amics.

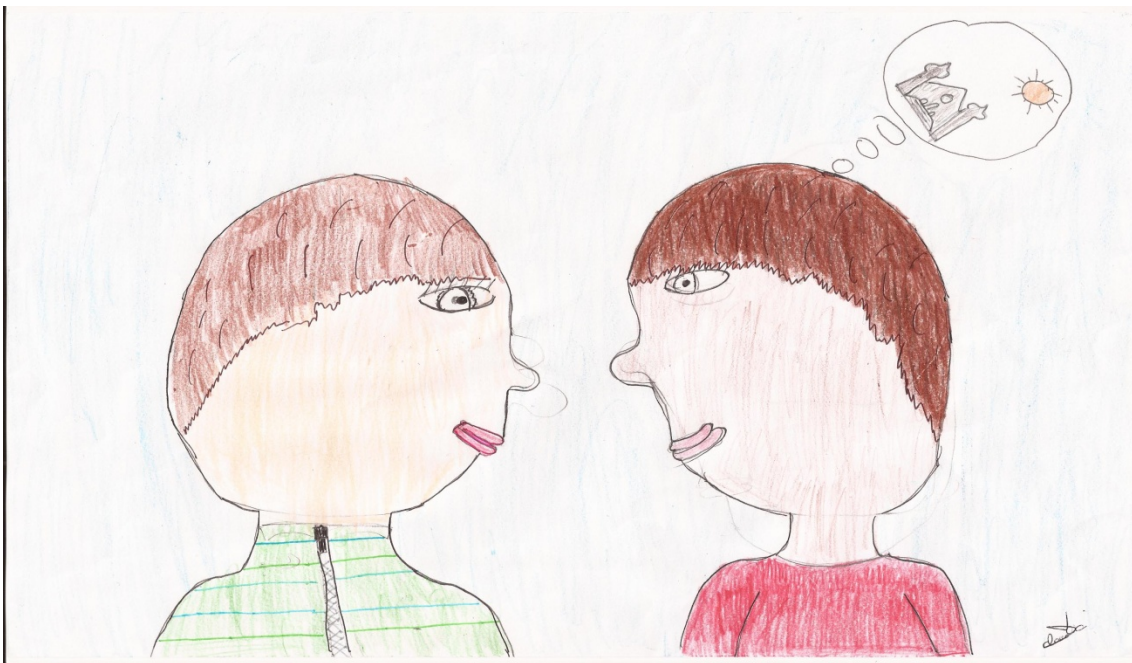
Un dia al pati els seus companys els van dir:

- Ho sentim molt per tindre una actitud entremaliosa, no teníem raó i ens agradaria tornar a ser amics vostres.

Bocabadats van contestar :

- Clar que si .

Des d'eixe moment ningú es va burlar dels altres.

Claudia Pérez - 5º primària – CEIP Villar Palasí (Valencia – Vivers)